

Johannes evangelium,

en jämförelse med astrologi, hedendom och kyrkoåret

<i>zodiaken</i>	<i>runorna</i>	<i> dagar</i>	<i>Johannes evangelium</i>	
Tvillingar	Reið ”vagn”	24 augusti -		
	Ken ”fackla”	8 september -	Kap. 1	Johannes döparen. Jesus kallar lärjungar
Kräftan	Gáva ”norna”	21 sept.	Kap. 2	Bröllopet i Kana, templet
	Vån, ”hopp”	6 oktober	Kap. 3	Nikodemus
Lejonet	Hagel	21 oktober -	Kap. 4	Brunnen, samaritanska kvinnan, ämbetsmannen
	Nöd”Necessitas”	6 november -	Kap. 5	Mannen vid Betesda
Jungfrun	Is ”Isis”	21 november -	Kap. 6	Livets bröd, Jesus går på vattnet
	År ”Horos”	6 december -	Kap. 7	Lövhyddohögtiden
Vågen	Yr ”idegran”	21 december -	Kap. 8	Äktenskapsbryterskan Jesus och Abraham
	Perchta = häxa	6 januari -	Kap. 9	Den blindfödde
Skorpionen	Jul (i januari)	21 januari -	Kap. 10	Den gode herden, grinden, tempelinvigningen
	Sigel ”ädelsten”	6 februari -	Kap. 11	Lasarus uppväcks, Marta och Maria
Skytten	Tyr, = gud	20 februari -	Kap. 12	Maria smörjer Jesu fötter
	Bjarkan”världsträd”	6 mars -	Kap. 13	Jesus tvättar lärjungarnas fötter,
Stenbocken	Eh ”häst”	21 mars-	Kap. 14	Faderns hus
	Man	6 april -	Kap. 15	Vinstocken
Vattumannen	Lag ”vätska”	20 april -	Kap. 16	Jesus går till fadern
	Ing= havsgud	6 maj -	Kap. 17	Förbön
Fiskarna	Odal = Atlas	20 maj -	Kap. 18	Jesus fångslas
	Dag = Natts son	6 juni -	Kap. 19	Jesus skymfas
väduren	Fä = det gyllene skinn	24 juni -	Kap. 20	Maria vid graven
	Ur ”regn” Hyaderna	10 juli -	Kap. 21	Vid Tiberias sjö, fiskeri

Stjärnhimlen i förhållande till året

I **Väduren ♈** (20 juni – 24 juli) uppgår:
Ketos, Valen; ♈ 4° - ♈ 17° (24 maj – 12 juli).
Triangeln; ♈ 11° - 16° (6 – 11 juli).
Andromeda; ♈ 19° - ♈ 17° (8 juni – 12 juli).
Perseus; ♈ 26° - ♄ 16° (21 juli – 10 aug.).
Medusa; ♈ 29° (24 juli).
Kassiopeia; ♈ 3° - ♄ 1° (28 juni – 26 juli).
Okeanos

I **Oxen ♉** (25 juli – 23 aug.) uppgår:
Orion; ♉ 14° - ♀ 7°, (8 – 31 aug.).
Orions bälte; ♉ 25° - 28°, (19-22 aug.).
Plejaderna; ♉ 3°, (28 juli).
Hyaderna; ♉ 9°-12°, (3 – 6 aug.).
Kusken; ♉ 19° - ♀ 2°, (13 – 26 aug.).
Geten; ♉ 25°, (19 aug.).
Killingarna
Haren; ♉ 19° - ♀ 2° (13 – 26 aug.).
Capella; ♉ 25°, (19 aug.).

I **Tvillingarna ♊** ; (24 aug. – 20 sept.) uppgår:
Kusken
Stora hund; ♉ 22° - ♄ 2°, (16 aug.-25 sept.).
Sirius; ♀ 17°, (10 sept.)
Lilla hund; ♀ 25° - 29°, (18 – 22 sept.).

I **Kräftan ♋**; (21 sept. – 20 okt.) uppgår:
Lilla björn; ♀ 0° - ♄ 26°, (24 aug.-17 okt.).
Satyren.
De tre Chariter
Krubban, källan, brunnen; ♄ 10° (1 okt.).
Åsnorna; ♄ 10°, (1 okt.).
Molnet.

I **Lejonet ♌**; (21 okt.- 20 nov.) uppgår:
Regulus; ♌ 2° (23 okt.).

Hydran; ♃ 13° - ♄ 13° (4 okt.- 4 jan.).

Bägaren; ♃ 26° - ♃ 9°, (17 – 30 nov.).

Korpen; ♃ 13° - ♃ 20°, (4 – 11 dec.)

Lilla björn.

I Jungfrun ♍ (21 nov – 20 dec.) uppgår:

Isis och Horos.

Hydrans stjärta.

Korpen.

Bootes, Björnvaktaren; ♃ 1° - ♄ 8°, (22 nov. – 29 dec.).

I Vågen ♎ (21 dec. – 20 jan.) uppgår:

Hades.

Färjkarlen.

Acherusiska sjön.

Kentauren; ♄ 2° - ♃ 8°, (23 dec. – 29 jan.).

Norra kronan; ♄ 14° - 21°, (5 – 12 jan.).

I Skorpionen ♏ (21 jan.- 19 feb.) uppgår:

Herakles ♄ 21° - ♃ 5°, (12 jan. – 25 feb.).

Hygieia

Kentauren

Vargen ♄ 21° - ♃ 9°, (12 jan. – 30 jan.).

Ormbäraren; ♃ 5° - ♃ 14°, (26 jan. – 5 mars).

Altaret; ♃ 20° - ♃ 3°, (10 – 23 feb.).

Antares, Skorpionens hjärta ♃ 12°, (2 feb.).

I Skytten; ♏ (20 feb. – 20 mars) uppgår:

Södra kronan ♃ 9° - 17°, (29 feb. - 8 mars).

Örnen; ♃ 21° - ♏ 8°, (12 – 29 mars).

I Stenbocken; ♏ (21 mars – 19 april) uppgår:

Nereus

Delfinen; ♏ 17° - 23° (7 – 13 april).

Pilen; ♏ 3° - 10° (24 – 31 mars).

Lyran; ♏ 17° - ♏ 2°, (8 – 23 mars).

Södra fisken; ♏ 5° - ♏ 7°, (26 mars – 27 april).

Vingården.

Svanen; ♏ 4° - ♏ 14°, (25 mars – 4 maj).

Musen.

I **Vattumannen**; ♋ (20 april – 19 maj), uppgår:
Eridanos.
Svanen.

I **Fiskarna**; ♋ (20 maj – 20 juni) uppgår:
Pegasus ♋ 5° - ♋17°, (25 april – 6 juni).
Linnet.

Andromeda.

Johannesevangeliet

Johannes evangeliet är liksom de andra evangelierna, apostlagärningarna och gamla testamentet uppställd efter stjärnhimlen. Kapitelindelningen finns inte i den ursprungliga fattningen. Den har tillagts på 1200-talet av kyrkan. Katolska kyrkan har känt till sambanden. Dock har det varit skamligt att förstå dessa samband, då det erinrat om den förhatliga hedendomen. Efter 400-talet förstördes alla papper som påminde om det gamla. Men då man under renässansen, som på kontinenten började mycket tidigt, intresserade sig för det gamla, fick hatet mot astrologin vika för ett tag. De äldsta beläggen för icke-grekiska stjärnbilder finns i de s.k. sphaera barbarica som man skall finna på hemsidan¹.

Här har blott lyfts fram de stjärnbilder som är tydliga, men man kan ju roa sig med att leta fram fler stjärnbilder i evangeliet. Till stjärnbilderna hör s.k. stjärnsagor. De grekiska sagorna var för det mesta stjärnsagor, vilket inbjuder till den teorin att alla folksagor, med en viss ålder och värdighet i grund och botten är stjärnsagor.

Denna teori har en egen struktur. Sagor är uppställda efter månåret. Detta år har 354 dygn med 12 ny- och 12 fullmånar. Ett komplett sago-år har därför 24 sagor.

Det påminner om runskriften och semitskriften i det att dessa 24 sagor är berättelser som passar till de månstationer, som sagan är en avspeglning av.

De 24 månstationerna inryms i de 12 stjärnbilderna i zodiaken men är inte detsamma som dessa. Det går två månstationer eller runor på varje stjärnbild. Zodiaken fick med sitt gradsystem bestämma var i året de andra extra-zodiakala stjärnbilderna skulle placeras – på himlen och i året.

Man trodde att himlen var en avbild av jorden och att vägar och sjöar däruppe var detsamma som härnere på jorden. Därför följde man noga hur planeterna rörde sig och horoskoperade. Man gjorde personliga, politiska och väderhoroskop, ty så som det blev på himlen, så skulle det också bli här på jorden.

¹ Hanscarling.com, alla stjärnbilder. Se också Franz Boll, Sphaera 1903.

Eftersom all religion handlar om himlen, är det självklart att man ställde upp sina urkunder efter stjärnorna. Nu har precessionen rört till det så att man måste rekonstruera det ursprungliga året för att få rätt samband med vegetationsåret. Astrologin kom från de gamla indoeuropeerna, vilket ses av siffror, bokstäver, väderstreck, kroppsdelar m.m. För att förstå sambanden mellan stjärnbilder och vegetationsåret måste man först räkna ut den himmelska geografin jämfört med den jordiska. Som nyss sades, trodde man att himlen och jorden var varandras avbild. Den himmelska geografin kan därför appliceras på jord-kartan och berätta hur urhemmet såg ut. Här finns kanske utrymme för olika tolkningar. Man kan inte av denna jämförelse få fram var det indoeuropeiska urhemmet låg beläget. 1800-talets forskare ansåg att det låg någonstans i Europa och längre än så lär man inte komma. Man har då jämfört trädnamn, fisknamn, djur och växter i de indoeuropeiska språken.

Eftersom folk förr bodde längs vattendrag och centraleuropa var täckt av skog, gör man klokt i att lägga upp en plan för vattendrag och samtidigt ha i minne, att den äldsta kända astrologin kom från Babylon. Det var kaldéerna och egyptierna. Ingetdera av dessa var dock indoeuropeer. Stjärnhimlens ålder är 8200 år, då man räknar sol i Väduren (=fullmåne i Vågen) den 21 december. Från den 21 december till dagens läge, då solen går i väduren den 14 april har det förflutit 8.200 år.

Solen står 72 år i varje grad och mellan den 21 december och 14 april är det 114 dygn. Man multiplicerar; $114 \text{ ggr } 72 = 8.208$

De äldsta beläggen för indoeuropeiska språk är mykensk grekiska från 1800 f.Kr. Grekerna bodde då på samma ställe som de bor än i dag. Så om vi räknar de sista 4000 åren som historisk tid, så finns det fortfarande 4000 mörka år och man bör utgå från att de indoeuropeiska språken har dött ut i Nord-Afrika², Egypten och tvåflodslandet.

Den ursprungliga jordiska kartan som ger en reflex av stjärnhimlen ser ut ungefär så:

Väduren: England

Oxen: Spanien

Tvillingarna: Gibraltar

Kräftan: medelhavet och nord-Afrika

Lejonet: Grekland, Turkiet

Jungfrun: Egypten

Vågen: tvåflodslandet, Armenien

Skorpionen: Svarta havet

Skytten: De ryska stäpperna

Stenbocken: Sagoberg i norr där gudarna troddes bo

Vattumannen: Skandinavien

² Megalitgravar finns längs kusterna från norden och atlantkusten; vidare längs medelhavskusten (Afrika) ända bort till arabvärlden.

Fiskarna: Nordsjön

För att förstå hur Johannes tänkte måste man se på denna uppställning. Lövhyddohögtiden var december/Jungfrun och motsvarar Egypten, ty där dyrkades Isis och Horos som motsvarar runorna Is och År. Jungfrun hade samband med guldåldern³ då de första människorna bodde i lövhyddor. Ett sådant tillstånd är inte möjligt i Europa men tänkbart i Egypten, där man tog skördar även i december.

Man måste också ställa sig kritisk till att Johannes lägger historien om brunnen och den samaritanska kvinnan till kapitel 4. Brunnen borde ha varit i kapitel 3, då det bör vara den brunn som ligger i Kräftan, mellan Åsnorna⁴, ibland kallad "källan" eller "spannen". Stjärnan är mest känd som grek. *Fatnä* "båset" och bör tolkas som en fortsättning på "templet", där man sålde oxar och får, vilket som bekant väckte Jesus' vrede.

Johannesevangeliet kapitel för kapitel

Kapitel 1 (8 september -)

Första kapitel handlar om Johannes döparen. Hans likhet med Orion är, att han stod i vattnet och döpte; Orion kunde gå på vattnet, ty han var Poseidons son.

Likaså framhäves Johannes döparens bälte liksom att Orions bälte var namnkunnigt. Orion var ibland Bootes "roparen" och det sägs om Johannes döparen: "Hör rösten av en som ropar i öknen."

Båda, Johannes döparen och Orion var födda genom magisk konception. Johannes moder, Elisabet, var gammal då hon blev havande och Orions föräldrar var gamla, fattiga fiskare som genom ett ko-skin fick ett barn; Orion.

Orion uppgår i Oxen-Tvillingarna (8-31 augusti). Egentligen borde därför kapitel 1 i Johannes evangelium vara kapitel noll.

Fortsättningen på kap.1 handlar om hur Jesus kallade sina lärjungar, Andreas och hans broder Simon, senare Simon Petrus. Detta motsvarar Tvillingarna, ty denna stjärnbild kunde också vara "brödrämärke" som på Island, eller bara "ynglingar".

Kapitel 2 (21 september -)

Detta kapitel handlar om hur Jesus vid bröllopet i Kana förvandlade vatten till vin.

Man jämför med de mjöd- och vinfester som vid denna tid begicks lite varstans. I norden var den 29 september, Mikael, en festdag då man, framför allt, skulle ta sig ett rus.

³ Enligt Aratos m.fl. antika författare

⁴ Åsnor fanns ursprungligen endast i Afrika.

I romarriket ägde den stora vinfesten, meditrinalia, rum de första dagarna i oktober. Namnet ”meditrinalia” omtalar, att festen ursprungligen varit en mjödfest.

Fortsättningen handlar om hur Jesus drev ut månglare ur templet. Man sålde och köpte oxar, får och duvor inne i helgedomen. Detta måste jämföras med Mikaelifesten som var en marknadsfest, då djuren skulle *under tak*. Stjärnbilden var Krubban eller Båset, 1 okt. (grekiska Fatnä⁵). Festen med oxarna under tak, firades i hela Europa. Att man hade oxar och får inne i templet är en så egendomlig omständighet, att den måste förklaras. Stjärnbilden var Åsnorna som står på var sin sida om Krubban.

Stjärnbilden för marknaden var annars Vågskålen som motsvarar runstaven den 29 september ”en våg”. Stjärnan Wezen i Stora Hund kallades ”Vågen”⁶, den hade beteckningen delta Canis Maior, **II** 26° (19 september).

Kapitel 3 (6 oktober -)

Jesus samtalar med Nikodemus, som tillhörde judarnas högsta råd. Man diskuterar återfödelsen.

Här finns två linjer; dels att Nikodemus som tillhörande judarnas råd var en högre person som låg under Lejonet. Denna stjärnbild rådde över kungar och dem som var i kunglig tjänst, till slut vanliga tjänstemän. Evangelieboken förlägger läsningar om ämbetsmän och officerare till denna tid, oktober-november och dels att man diskuterar återfödelsen därför att man här vid denna tid kring 1 oktober firade nornor, senare kallade skyddsänglar. I Tyskland var den 2 oktober ”Schutzengelfest” och Mikaelifesten var i Sverige helgad åt den skydds-ängel⁷ som varje människa menades ha sedan födseln. Nornornas uppgift var just den att vara behjälplig vid barns tillkomst och att utmäta varje människas ålder m.m.

Kapitel 4 (21 oktober -)

Jesus möter den samaritanska kvinnan vid en källa eller brunn, där hon hämtar vatten. Brunnen motsvarar brunnen, källan, mellan de båda Åsnorna.

Astrologiskt ligger brunnar under Kräftan (21 september – 20 oktober), **♋**.

Brunnen kunde i nordisk mytologi vara Mimes brunn eller Urds brunn, varur nornorna tog vatten och slog på asken för att dess grenar inte skulle ruttna.

Därefter följer historien om hur Jesus botade en ämbetsmans son. Ibland översätts det med ”officerens son” eller ”konungsmannens son”. Mannen var i kunglig tjänst, vilket är den viktiga upplysningen, ty kungar låg under Lejonets stjärnbild **♌**.

⁵ Krubban, Båset **♋** 10° (1 oktober).

⁶ Stjärnan får inte sammanblandas med Vågen i zodiaken.

⁷ Maja Forsslund, Mikael och kärnmässa

Kapitel 5 (6 november -)

Här möter man historien om den sjuke mannen som hade legat vid dammen, Betesda, i alla år för att försöka bli frisk. Jesus säger till honom: ”Tag din säng och gå”, varpå mannen genast blir botad och reser sig upp.

Här finns blott den jämförelsen att Jungfrun ♀ på stjärnhimlen ligger ner. Som sjätte stjärnbild efter Väduren råder hon över sjukdomar. Det sjätte huset kallas *valetudo* ”hälsa”.

Det följande stycket handlar om yttersta domen, vilket erinrar om att domsöndagen infaller i november. Jungfrun är dömande vilket ses av, att hon avbildas med en våg i handen, men också för det, som Aratos berättar, att Jungfrun som Astraea riktade förmaningens ord till folket och höll straffpredikningar över guldålderns människor, som hade sjunkit allt djupare ner i brottslighet.

Kapitel 6 (21 november -)

Detta kapitel handlar om hur Jesus bispisade 5000 människor med några få bröd och fiskar.

Detta är för att Jungfrun och hennes största stjärna, Spica, råder över bröd och bak. Astrologiskt kan man läsa om detta i Manilius *Astronomica* under Spica. I folktron har detta givit nerlag i det s.k. julbaket.

Sista stycket handlar om hur Jesus gick på vattnet. Detta jämföres med runan här i november; *Is* och runstavens bild den 19 november; *en hästsko* – halka, isläggningen.

Kapitel 7 (6 december-)

Här talas det om lövhyddohögtiden. Judarna firade denna fest så, att de bodde i lövhyddor.

Jungfruns stjärnbild, som är rådande i december, påminner om guldåldern, då människorna bodde i lövhyddor. Det var varmt och man behövde inte kläder och bostäder. Mat fanns i överflöd. Det rann mjölk i åarna och från träden plockade man korneller och havskörsbär.⁸ Romarna firade minnet av guldåldern den 17 december. Deras fest kallades Saturnalia.

Man frågar sig, hur man kan bo i lövhyddor i december i Europa. Hela saken är mytologisk och Jungfrun råder enligt den astrologiska geografin över Egypten.

Kapitel 8 (21 december -)

Detta kapitel handlar om äktenskapsbryterskan. Judarna kom till Jesus med en kvinna som hade blivit tagen på bar gärning med att begå äktenskapsbrott. Lagen stipulerade att hon skulle stenas. Jesus sade: ”Den som vare utan skuld, kaste första stenen!” Ingen vågade kasta sten och alla gick, medan Jesus sade till

⁸ Ovidius, *Metamorfoser*, kap. 1.

kvinnan: ”Var är dina åklagare? Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda inte hädanefter.”

Förklaringen är att man nu vid julen firade guldåldern, då gudarna befann sig på Idavall (Idegransvallen). Detta var en fridlyst plats och ingen fick skada sin nästa. Belysande är Balders-sagan om hur gudarna på Idavall kastade sten på Balder utan att guden skadades. Festen firades till minne av de första människorna. Hos grekerna var det frygierna och den frygiska mössan har långt fram i tiden varit symbol för frihet. I norden var den första människan gårdens förste inbyggare, tomten, som bar den frygiska mössa, luvan. De första människorna motsvarade i kyrkan de första martyrerna. Kyrkan räknade sin tid från dessa och den förste martyren var Stefanus, som blev stenad. Hans dag är den 26 december. Runstaven har denna dag; *stenar*.

I nästa stycke träter Jesus med judarna om Abraham. Detta erinrar också om guldåldern och de första människorna, då judarna räknar sig tillbaka till Abraham, som den förste och äldste bland dem.

I almanackan har Eva namnsdag på julafton, vilket påminner om de första människorna.

Kapitel 9 (6 januari-)

Här berättas om den blindfödde, som fick sin syn tillbaka sedan Jesus lagt en deg på hans ögon. När mannen blev botad på en sabbat, utbröt här det vanliga bråket med fariséerna, som nu började förfölja Jesus.

En del julhistorier erinrar om blindhet. Den blinde guden Höder troddes återkomma söndagen efter nyår. Han är också, möjligen prästen i julsägnen; *den sjunkna herrgården*:

Några lidelsefulla sällar som huserade på en herrgård hade slaktat en gris och ville spela den blinde prästen i församlingen ett spratt. Han tillkallades, och man försökte inbilla honom, att han skulle ge en döende sista smörjelsen. Man lägger grisen framför honom och han känner med handen, men upptäcker i detsamma bedrägeriet. Prästen och hans betjänt flyr, medan herrgården sjunker ner i jorden. På samma ställe är numera en sjö belägen.

Kapitel 10 (21 januari-)

Kapitlet handlar om den gode herden, grinden till fårens fålla och vargen som tar fåren. Här talas också om tjuvar som stjälar får.

Författaren befinner sig nu vid helvetets port som var *grinden* hos grekerna; *Hades pylä*. Grinden var belägen vid Altarets stjärnbild och templet. På stjärnhimlen finns här Vargen som sägs hålla Kepheus hand i käften. Ibland biter Vargen Kentaurens hand.

Här möter man en helvetesbeskrivning. Eddan berättar om fru Hel som är Lokes barn. Även Fenresulven var barn till Loke. Astronomen Scotus vet på 1200-talet berätta att Grinden till Hel låg vid Altaret (10 – 23 februari). Vid detta altare låg

templet och här var det som Tyr uppfödde Fenresulven och gav honom mat. Tyr kallas därför ”Templets herre”, isländska *hofa hilmir*.

Det följande stycket handlar om tempelinvigningen och man bör jämföra templet med Altaret.

Februari var uppkallad efter *Februus*, som var romarnas namn på dödsguden, Hades.

Kapitel 11 (6 februari-)

I detta kapitel berättas om hur Jesus uppväckte Lazarus från döden. Lazarus hade redan blivit lagd i en grav. Graven var en öppning i berget; så kroppen låg inte under jord. Jesus ropade in i grottan: ”Lazarus kom ut!” varpå den döde strax kom ut, livs levande.

I folktron var grottor i berg, håligheter, träsk och sjöar ansedda för att vara nergångar till helvetet.

För att bestämma helvetets plats på stjärnhimlen får man först skåda Altaret (februari). Här låg helvetesgrinden och dödsriket. Denna plats ligger i Vintergatan som går upp mellan Skorpionen och Skytten (20 februari). Vintergatan var de dödas väg och då Vintergatan passerar zodiaken kan det också finnas samband med jorden. Här, i slutet på februari (22 feb.), möter man dödsgudens alla attribut.; *ett ägg, en stol, en nyckel*. Hades avbildades med ett ägg, en nyckel och en tupp, sittande på sin stol. När sedan den kristne dödsguden, Petrus skulle avbildas, var det med en nyckel. Han är den förkristligade Loke, vars namn betyder ”stänga”⁹; han låste dödsriket, senare himmelriket med en nyckel. Katolikerna fablade att Petrus suttit på en stol, då han blev biskop i Rom, varför man avbildade en *stol* den 22 februari. Dagen kallades ”Per i stolen”. Slutligen avbildades den 1 mars *en man med skägg* ”mars med sitt röda eller blåa skägg”. Blåskägg erinrar om grimm-sagan med samma namn. Blåskägg rövade kvinnor¹⁰ som han förde till sitt slott, dödsriket; - han gav den en nyckel och ett ägg o.s.v. Sagan slutar med att alla de som Blåskägg rövat återuppstår och Blåskägg själv blir avrättad.

Vintergatan går fram mellan Skorpionen och Skytten vilket skulle kunna motsvara den 22 februari.

Den följande texten handlar om Marta och Maria. Det är nornorna som var den nordiska motsvarigheten till de grekiska moirerna. Dessa moirer har antagligen bidragit till att man, för ljudlighetens skull, här nämner Maria.

Kapitel 12 (20 februari-)

Evangeliet handlar här om hur Maria smörjer Jesu fötter.

⁹ Jämför engelska *lock* ”stänga” och svenska *lucka*

¹⁰ Hades var kvinnorövare och en av de få sägner som finns bevarad om honom är, hur han rövade sin hustru Persefone ner till underjorden, för att bli hans gemål.

I runstaven avbildas den 7 mars *ett ben*. Detta är för fottvagningen som ännu lever kvar i kyrkan före påsk.

Kapitel 13 (6 mars)

Här omtalas huru Jesus tvättade lärjungarnas fötter.

Detta kapitel borde varit sammanslagit med kapitel 12, ty båda kapitlen handlar om fottvagning.

Att dela upp fottvagningen på två olika kapitel innebär att man får historien om faderns hus (kap. 14) den 21 mars, vilket passar mycket bra.

Kapitel 14 (21 mars)

Kapitlet handlar om Faderns hus. Jesus säger: ”I min faders hus finns många rum.”

Denna tid ligger nära påsken med dess häxfärder till Blocksberg (Valhall). I Valhall råder Odin, gudarnas fader. Hos grekerna Zeus som herre i Olympen. Här träffar häxorna bocken, vilket påminner om, att det på Valhalls tak stod en bock, eller get, Heidrun, av vars juver rann ner i ett kar av det skira mjöd. Härav drack gästerna i Valhall.

I Valhall finns det många rum och det står i eddan om alla dörrarna i Valhall.

Runstaven har flera bilder i slutet av mars som erinrar om Valhall: den 21 mars, *ett svin*. Detta är för grisen i Valhall som slaktas på nytt varje dag. Den 27 mars; *en tunna*, marsölets bryggd. Det är för karet i Valhall som rymmer all den mjöd varav kämparna släcker törsten.

Astrologiskt motsvarar detta Stenbocken, som var Ägipan och tillhörde satyrernas släkte.

Kapitel 15 (6 april-)

Kapitel 15 handlar om vinstocken och vingårdsmannen.

I Valhall fanns gudarnas konung Odin som livnärde sig av vin allenast. Detta jämföres med gudarnas konung hos grekerna, Zeus, som drack ambrosia. Detta var en slags odödlighetsdryck liksom mjödet i Valhall. Drycken serverades av Ganymedes, gudarnas munsänk, som var nästa stjärnbild; Vattumannen ♁.

Helgonet den 4 april, Ambrosius utgjorde genom sitt namn en ordlek på gudarnas dryck, ambrosia. Ordet ambrosia betyder i sig själv ”odödlig” *a-mr med ett inskott av -b- mellan m och r.

På stjärnhimlen var det bocks-gestalten, satyren, som var stenbocken, av vars juver (! Sic) det rann av det skira mjöd. I sydliga länder tog vinet över mjödets betydelse och man finner därför i Stenbocken denna stjärnbild; *vingården*, *vinrankan*, - *å kern*; för vingårdsmän.

Kapitel 16 (20 april-)

Här omtalas huru Jesus går till fadern.

I kyrkoåret motsvarar detta hur Jesus på Kristi himmelfärds dag uppsteg till Fadern, för att sitta på Guds högra sida.

Astrologiskt motsvarade det hur gossen Ganymedes av en örn blev upptagen till Zeus för att tjäna som dennes munskänk. Astrologiskt var Ganymedes Vattumannen (19 april - 20 maj).

I nordisk religion blev det sagan om hur Tjalve och Röskva blev upptagna till Tor för att tjäna honom och följa med på hans färder. Snorre antyder att detta var mindre snyggt och Lloyd förklarar att man om våarna offrade ett barn.

Kapitel 17 (6 maj -)

Kapitlet handlar om Jesu förbön för dem som är hans.

Detta erinrar om att man nu, vid denna tid, i kyrkan undervisade om bönen. Söndagen för pingst var bönsöndagen för den textens skull, att Jesus undervisar om bönen. I folktron var det nu tid att sätta bönor. Detta var endast en ordlek för likhetens skull mellan bön och bönor. Språkligt sett har aftonbön och bruna bönor inget med varandra att göra.

I den hedniska förlagan var detta hur folket bad till Tor, då de såg hans vrede efter att hans ena bock befunnits vara halt. Detta hade vållats av Loke, men det visste inte Tor. När guden såg hur rädda folk var och de alla bad högljutt, mildrades hans vrede och han tog Tjalve och Röskva i förlikning.

Kapitel 18 (20 maj-)

Texten här handlar om hur Jesus fångslas. Jesus och hans lärjungar är samlade då vakten kommer. Jesus går fram till vakten och säger: Vem söker ni? Kort därefter blir han bunden och förd inför domaren.

Astrologiskt finns det endast en tolkning, nämligen att hänvisa till stjärnbilden Andromeda (8 juni – 12 juli). Hon kallades ”den fjättrade, den bundna” m.m. Hennes moder Kassiopeia hade förhävt sig och varit högmodig. Hon påstod att hon var vackrare än nereiderna. Detta förtörnade havsguden Poseidon så mycket att han lät fångsla dottern, Andromeda, vid en havsklippa, där hon hotades av ett havstroll.

Jesus kommer inför domaren vilket erinrar om runstavsbilden den 12 maj; en tingspall. Detta är ett mycket ålderdomligt märke och anses visa att germanerna hade ett tredelat år.¹¹

Den engelska rundikten säger under runan Odal :

”Odal är mycket ljuv, för vem det vara må, och han måste där, enligt lag och rätt, döma blodigt, bland dem som är rädda”.

¹¹ Tingspallar ligger 17 veckor från varandra på runstaven, den 13 januari, den 12 maj och den 14 september. Det ger 17 ggr 3 = 51 veckor vilket innebär att en skottveckla måste ligga någonstans, vid jul eller midsommar.

Sambandet mellan domsrätten och runan Odal är den, att Odal var stjärnbilden ”den på knä stående”. Normalt sett tolkades detta som Herakles, men även som Theseus. Det är dock Atlas som bär jordklotet, på knä stående. Atlas döttrar, plejaderna och heliaderna var Atlas döttrar och som sådana ursprunget till alla Greklands adelssläkter. Indoeuropeiska *atl- har en grundbetydelse ”ur-fader”¹² Detta är bakgrunden till diskussionen mellan Jesus och Pilatus, som handlar om vem som har domsrätt. Pilatus är adlig och förträder kejsaren som har sin rätt av gudarna. Han väljer att delegera över domsrätten till judarna som skränar och uppträder hotfullt. Pilatus tvekar, men visar svaghet och ger efter för pöbeln.

Kapitel 19 (6 juni-)

Jesus skymfas och dödas.

Detta påminner om Balderssagan och det är uppenbart att evangelisten har tänkt sig Jesus som en parallell till Balder, vilket många gånger har sagts. Den svenska evangelieboken, vars läsningar är mer än tusen år gamla har dessa motsvarande söndager (3-5 efter Trefaldighet) texter i stil med: ”den förlorade sonen”, ”Broder skall döma milt om broder”, ”Inte kan väl en blind leda en blind” som allt erinrar om Balderssagan. Dessutom uppger både Rietz, dialektlexikon och Lloyd att midsommaren firades för Balders död och likfärd.

Kapitel 20 (24 juni)

Maria vid graven. Detta är berättelsen om hur Jesus återuppstod och kom ut ur graven.

I folktron är midsommar den dag då sådant händer. Folk sjunker ner i jorden, de döda stiger upp ur sina gravar. Hus sjunker ner i jorden.

Sammanhagen är, att Vintergatan vid fyra tillfällen tangerar jorden: jul, midsommar, påsk och höstdagjämningen. Sägner *den sjunkna herrgården* berättas både vid jul och midsommar, liksom *de dödas julotta* som vanligen dateras till midsommar.

De dödas julotta handlar om hur de döda vräker undan gravarna och samlas i kyrkan, där de har sin tjänst. De undfår nattvarden och sjunger psalmer som kan höras i sommarnatten, om än svagt.

Kapitel 21 (10 juli-)

Lärjungarna samlas vid Tiberias sjö, där de fiskar, men utan framgång. Då uppenbarar sig Jesus och strax är nätet sprängfyllt med fisk.

I evangelieboken motsvarar det texten den 5 eller 6 söndagen efter trefaldighet: Det stora fiskafänget.

I fornnordisk mytologi motsvarar det hur gudarna fiskade efter Loke, som hade vållat Balders död. Efter ett gigantiskt fiskafänge lyckades det Tor att gripa Loke som hade förvandlat sig till lax.

¹² Urgrossvater, se Pokornys stora lexikon under *atl-.

